

I
NOAPTEA

Centrul Roșu.

Am dormit în fosta sală de sport.

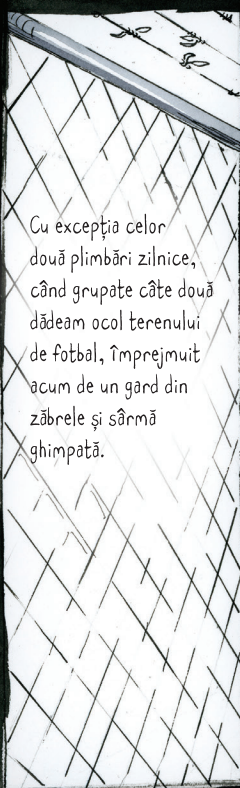
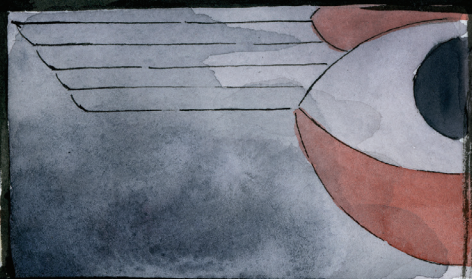
Mătușile patrulau.

Aveau bastoane pentru vite, cu electroșocuri,
prinse de centurile din piele. Fără arme însă,
nici măcar lor nu li se dau arme pe mână.

Armele sunt pentru paznici, aleși pe sprânceană
dintre Îngeri. Paznicii n-aveau voie să intre
în clădire, noi n-aveam voie să ieșim.

Cu excepția celor
două plimbări zilnice,
când grupate câte două
dădeam ocol terenului
de fotbal, împrejmuit
acum de un gard din
zăbrele și sârmă
ghimpată.

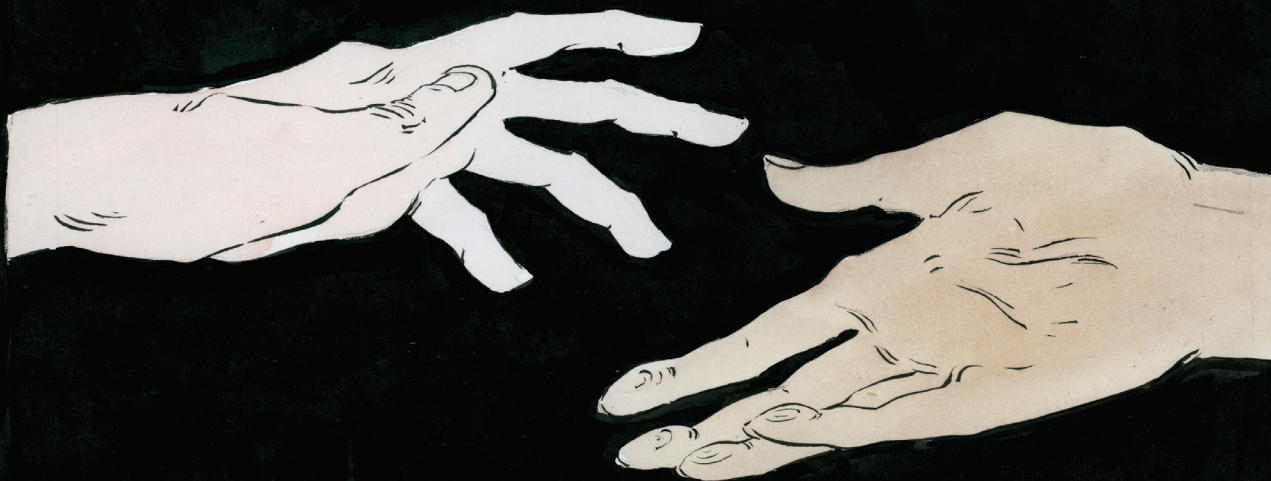

Îngerii stăteau afară,
cu spatele la noi.

Am învățat să șușotim aproape fără zgomot.

Când Mătușile nu erau atente, întindeam brațele în semîntuneric
și ne atingeam mâinile.

Am învățat să citim pe buze, cu capul pe pat, întoarse într-o parte,
privindu-ne gurile. Așa am putut spune cum ne cheamă,
de la un pat la altul:

Alma.

Janine.

Dolores.

Moiră.

June.

II

LA CUMPĂRĂTURI

Casa Comandantului.

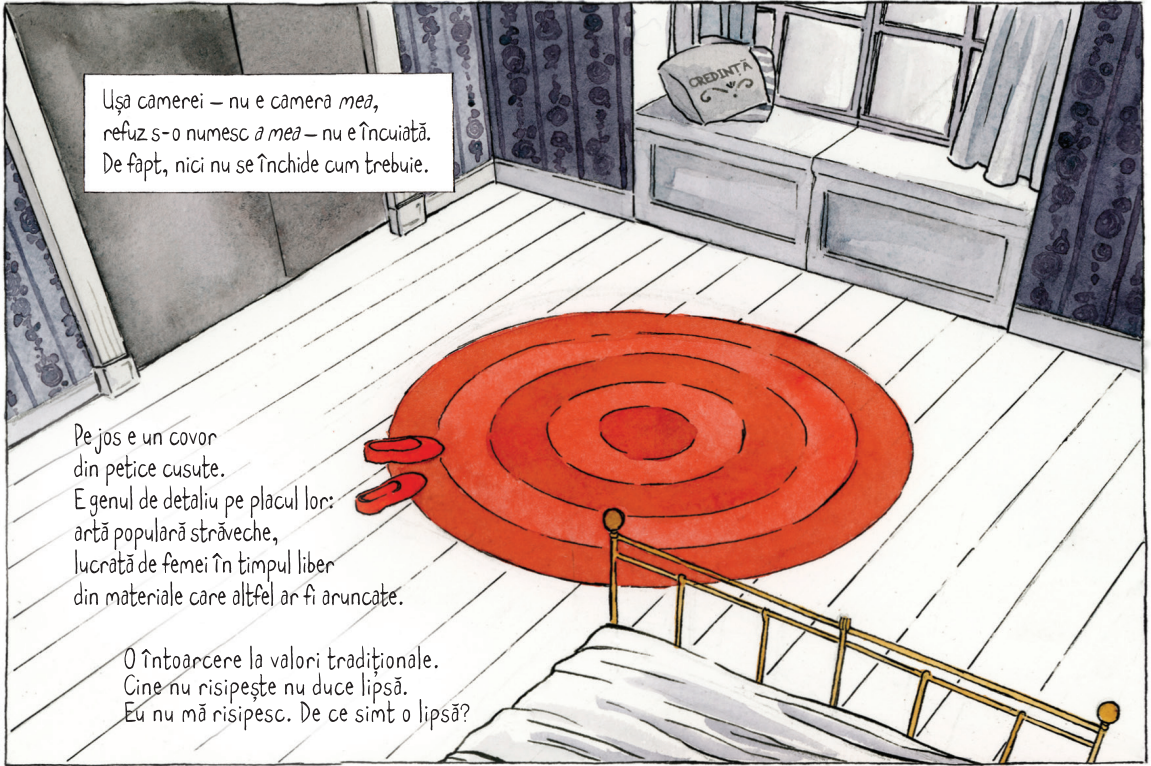
Acum mă cheamă Offred și locuiesc aici.

Un scaun,

o masă,

o veioză.

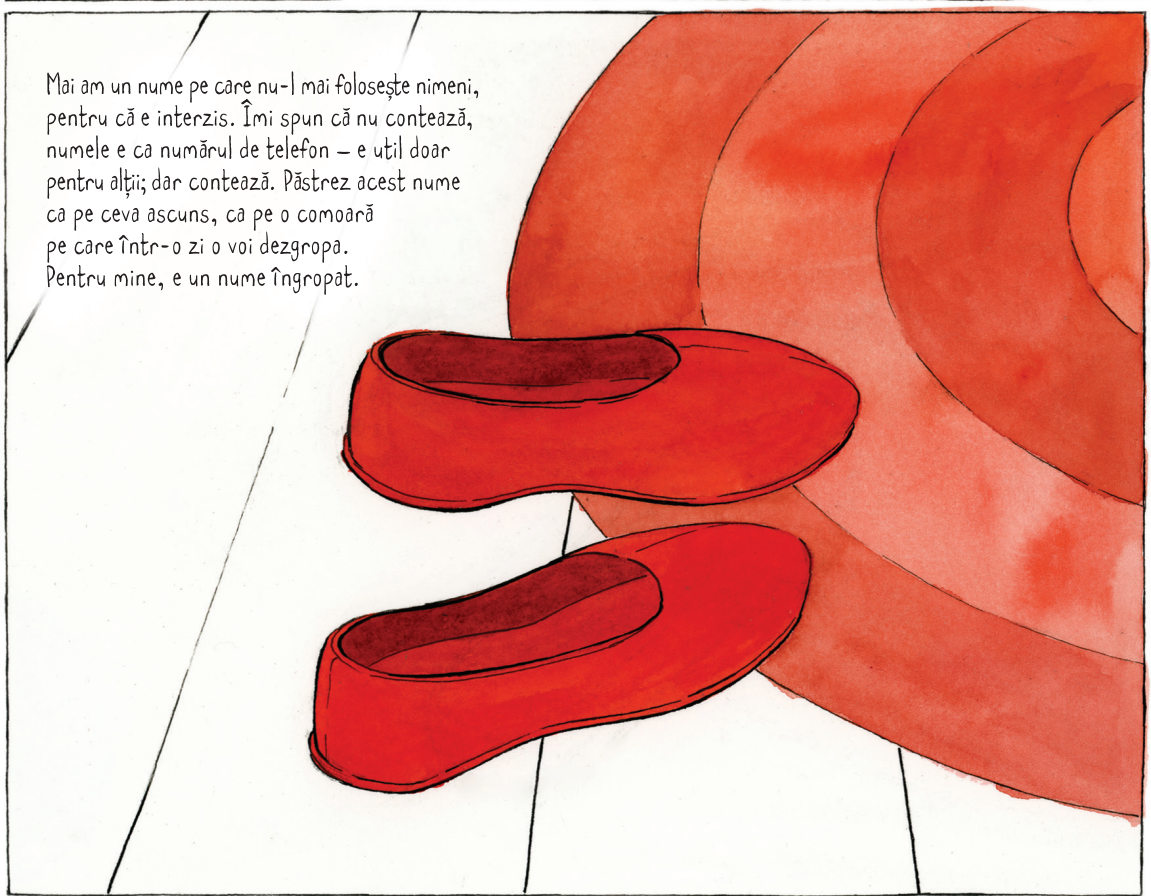
Deasupra, pe tavanul alb, un ornament în relief în formă de ghirlandă, în mijlocul căruia e un spațiu gol, tencuit pe deasupra, ca o fațadă după ce i s-au scos ochii. Pe vremuri, acolo trebuie să fi fost o lustră. Au eliminat orice lucru de care s-ar fi putut agăța o frânghie.

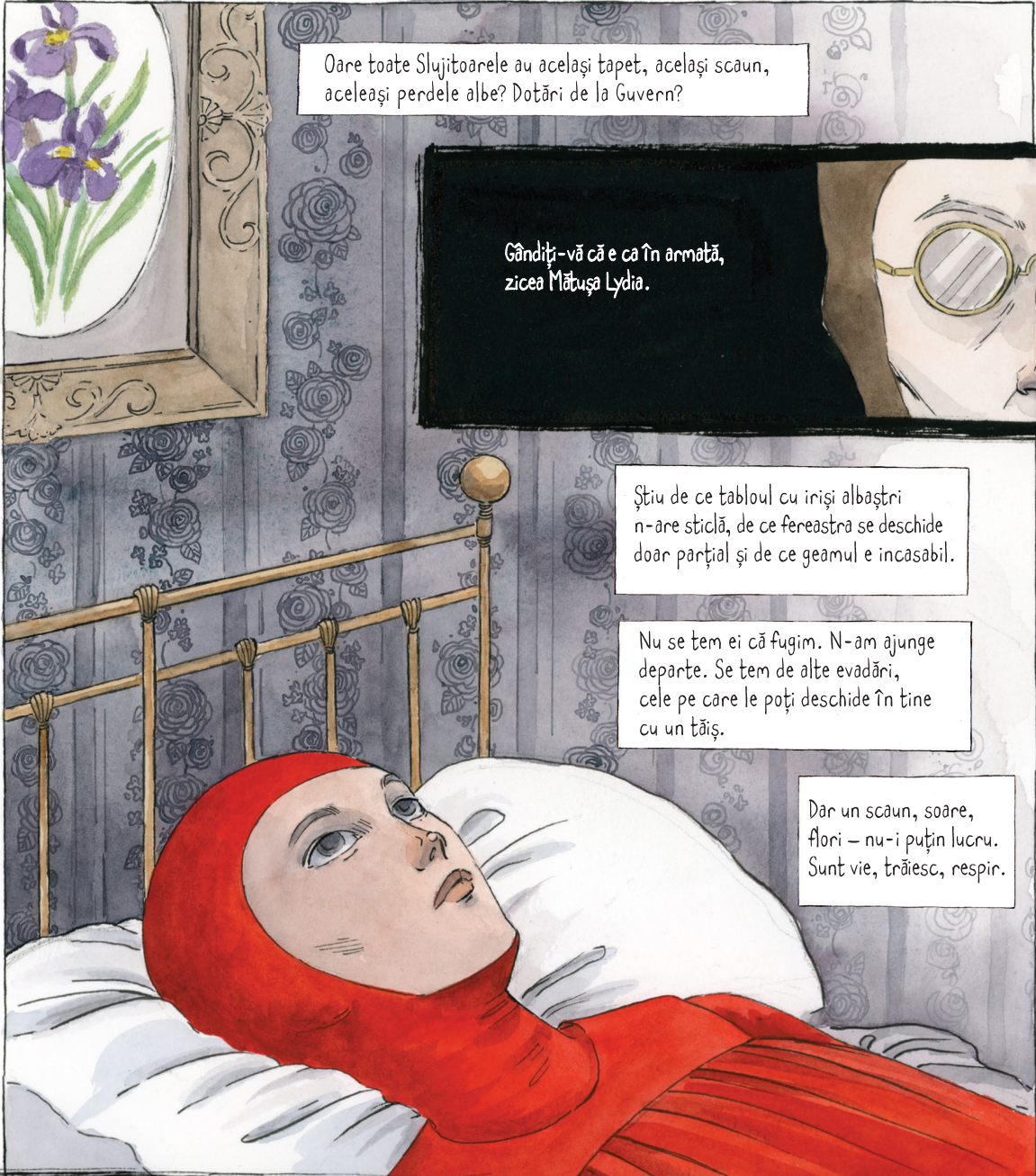
Ușa camerei – nu e camera mea,
refuz s-o numesc *ă mea* – nu e încuiată.
De fapt, nici nu se închide cum trebuie.

Pe jos e un covor
din petice cusute.
E genul de detaliu pe placul lor:
artă populară străveche,
lucrată de femei în timpul liber
din materiale care altfel ar fi aruncate.

O întoarcere la valori tradiționale.
Cine nu risipește nu duce lipsă.
Eu nu mă risipesc. De ce simt o lipsă?

Mai am un nume pe care nu-l mai folosește nimeni,
pentru că e interzis. Îmi spun că nu contează,
numele e ca numărul de telefon – e util doar
pentru alții; dar contează. Păstrez acest nume
ca pe ceva ascuns, ca pe o comoară
pe care într-o zi o voi dezgropa.
Pentru mine, e un nume îngropat.

Oare toate Slujitoarele au același tapet, același scaun,
aceleași perdele albe? Dotări de la Guvern?

Gândiți-vă că e ca în armată,
zicea Mătușa Lydia.

Știu de ce tabloul cu iriși albaștri
n-are sticlă, de ce fereastra se deschide
doar parțial și de ce geamul e incasabil.

Nu se tem ei că fugim. N-am ajunge
departe. Se tem de alte evadări,
cele pe care le poți deschide în tine
cu un tăiș.

Dar un scaun, soare,
flori – nu-i puțin lucru.
Sunt vie, trăiesc, respir.

Locul ăsta
nu e o închisoare,
e un privilegiu.

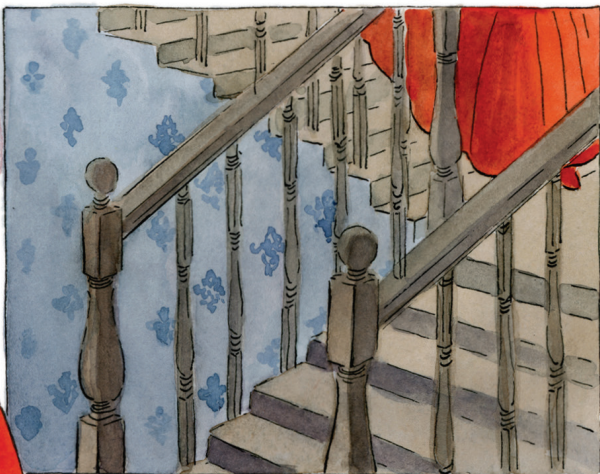
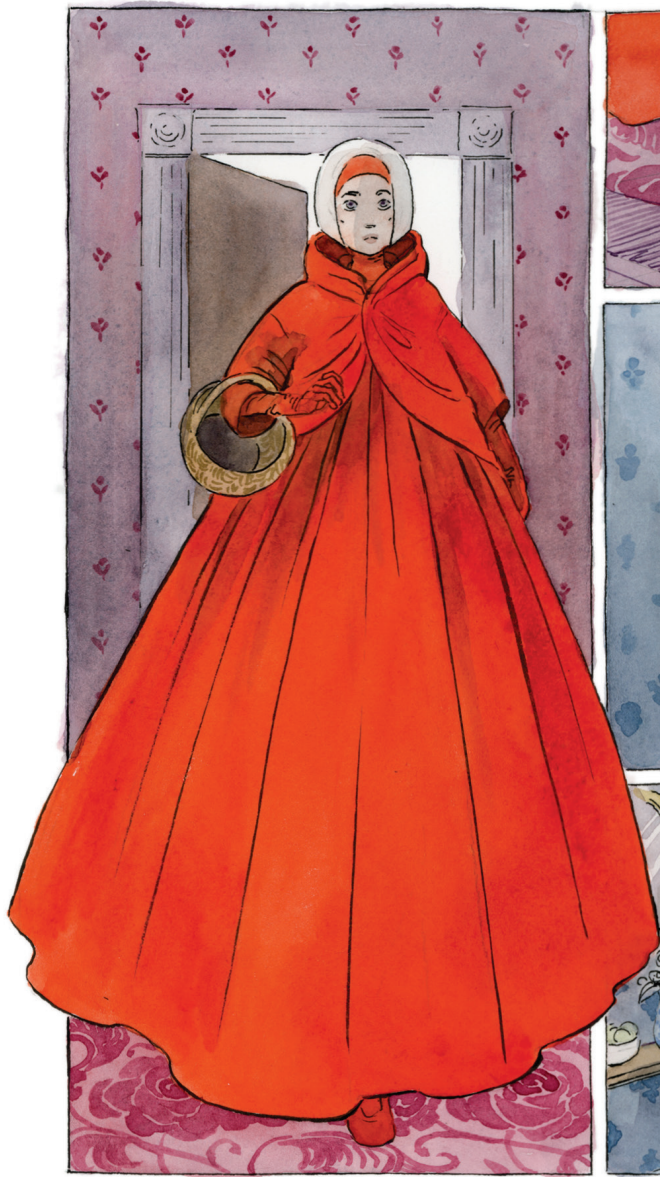
A woman in a long red dress and a white bonnet is the central figure. She has her eyes closed and a somber expression. A person wearing long red gloves is adjusting the bonnet on her head. In the background, the lower half of another person in a red dress and red shoes is visible. To the left, a wooden grandfather clock stands. The floor is made of light-colored wooden planks.

Slujitoarele poartă numai roșu:
culoarea sângelui, care ne definește.

Boneta face și ea parte
din uniformă.
Ne împiedică să vedem,
dar și să fim văzute.

A close-up of a hand wearing a red glove, holding a small, round, woven basket with a handle. The basket is made of dark, textured material, possibly straw or twill.

Nu mi-a stat niciodată
bine cu roșu, nu e
culoarea mea.

...să se înjosească
în felul ăsta.

Nu te
obligă nimeni, Rita.
Oricum, tu ce-ai face
în locul lor?